

Den lille Betuttelse, der havde grebet Per, da det begyndte at gaa op for ham, at det ikke længer var Nanny men hendes Halvsøster Jakobe, han elskede, fortog sig hurtig. Ligesom den forvovne Bjærgbestiger, der har naaet den lokkende Tinde men herfra ser en endnu højere Top løfte sig snehvid over Skyerne, brød han ud i stolt Jubel ved at øjne dette nye og dristigere Maal for sin Ærgerrighed.

Ganske vist var Nanny baade yngre og — hvad Penge angik — efter al Sandsynlighed et bedre Parti end Jakobe (og det var navnlig denne Omstændighed, der havde vakt de første Øjeblikkes Betænkelighed hos ham); men man behøvede kun een Gang at have set de to Søstre paa en af Forældrenes store Modtagelsesaftener for at faa Øje for, at Jakobe ikke desmindre var den af dem, der vakte størst Opmærksomhed og var Genstand for den betydningsfuldeste Hyldest. Mens Nanny foer overgiven gennem Stuerne med sin Hale af smægtende Kunstnere og andre Narre, samlede Jakobe trods sit afmaalte, til Tider af-